

neb s jeho neoddělenou polovicí nakládati (§§ 1175 a násl. a §§ 833 až 842 obč. zák.). Navrhovatelka není tudíž po rozumu § 354 obč. zák. neobmezenou volnou vlastnící neoddělené polovice usedlosti čís. p. 12 v H. a neměla jí navrhovaná dobrovolná dražba této polovice usedlosti vzhledem k předpisům §§ 269 a 277 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. povolena býti.

Nevyhoví šší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost není odůvodněna, usnesení rekursního soudu vyhovuje úplně zákonu i věci. Spoluvlastnictví usedlosti čís. p. 12 v H., v příčině něhož se stěžovatelka dobrovolné soudní dražby dožaduje, nabyta na základě svatební smlouvy, sepsané ve formě notářského spisu ze dne 27. dubna 1914 a na základě společenství statku, platného již mezi živými, které dle téže svatební smlouvy stěžovatelka a její manžel mezi sebou ujednali. V důsledku tohoto ujednaného společenství statku náleží ovšem stěžovateli spoluvlastnický i hospodářský příslušenství usedlosti té, které dle cit. smlouvy rovněž do společenství dáno bylo. Dle své právní povahy a právních účinků naznačených v §§ 1233—1236, 1262, 1266 obč. zák., činí však ujednané společenství statku mezi živými majetek, do tohoto společenství vnesený, vázaným v tom směru, že spoluvlastnictví manželů na jmení tom zachováno býti má až dotud, kdy toto společenství zaniká smrtí, konkursem anebo rozlukou manželství z viny jednoho manžela, a že žádný z manželů nesmí svůj podíl bez souhlasu manžela druhého zeiziti. Tvrdí-li stěžovatelka, že takové obmezení nevyplývá ani ze smlouvy ani z knihovního zápisu, činí tak zřejmě jen z mylného právního názoru o právní podstatě společenství statků. Není-li v knihovním zápisu kromě vyznačení shora citované svatební smlouvy, dle níž se zápis ten dal, dalšího poukazu na toto ujednání společenství statku, mohlo by za okolností míti své důsledky nanejvýše jenom vůči tomu, kdo v důvěře v knihy veřejné a v neznalosti tohoto poměru vázanosti by smlouvou od některého z manželů jeho spoluvlastnického podílu nabyl, nikdy však v poměru jednoho manžela vůči druhému. Ježto tedy v tomto případě manžel proti obmyšlené soudní dobrovolné dražbě spoluvlastnického podílu manželky vznesl odpor, jest zamítnutí návrhu soudem rekursním dle zákona plně odůvodněno.

Čís. 1325.

Žaloba podle § 36 čís. 1 ex. ř. připouští se jen z důvodu § 7, odstavec druhý ex. ř., nikoliv z důvodů prvního odstavce téhož §, jež lze uplatňovati pouze rekuresem.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, R I 1421/21.)

Rřízení zavedené žádosti žalovaných o svolení k čtvrtletní výpovědi k bytu, žalobci jako nájemníky užívajícího, skončeno bylo smírem ze dne 1. října 1920, v němž žalobci zavázali se do 6 neděl pod exekucí dle ústavy různých zařízení jim pronajmutá. Na to uvedeno bylo ve smíru:

»V případě, že by některému z těchto závazků se nevyhovělo, mají navrhovatelé právo dáti manžele K-ovy (žalobce) vystěhovati.« Usnesením ze dne 24. prosince 1920 byla na základě tohoto smíru žalovaným povolena exekuce vyklizením shora uvedeného bytu na základě jich návrhu, v němž tvrdili, že žalobci do 6 neděl ani jednoho ze svých závazků dle smíru ze dne 22. října 1920 nesplnili. Exekuce ta byla odložena na 3 měsíce podle nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. a po uplynutí této lhůty usnesením ze dne 6. dubna 1921 nařízen opětný výkon exekuce, povolené usnesením ze dne 24. prosince 1920. Povinní domáhali se zrušení exekuce žalobou, v níž uváděli mimo jiné, že smír ze dne 22. října 1920 není, pokud se tkne vyklizení bytu, exekučním titulem. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl mimo jiné z těchto důvodů: Žaloba, přihlížejíc k jejím důvodům, není sice žalobou, v ex. řádě jmenovitě uvedenou, ale přece přípustnou dle všeobecného znění § 39 čís. 5 ex. ř. Dle § 7 ex. ř. může exekuce býti povolena jen tehdy, když z exekučního titulu jest patrným kromě osob předmět, způsob, objem a čas plnění. To o smíru ze dne 24. října 1920 říci nelze. Není v něm vůbec zmínky o předmětu a objemu, t. j. že a jaký byt má býti vyklizen, není udán přesně čas, kdy byt má býti vyklizen a není v něm udán způsob, že totiž žalobcové zavazují se pod exekuci byt vykliditi. Stať, »že mají navrhovatelé právo dáti manžele K-ovy vystěhovati«, může býti vykládána jediné v ten smysl, že vyhrazují si navrhovatelé pro případ nesplnění právo, žádati za svolení k výpovědi z důvodu, že opravy vykonány nebyly, nebo též lze za to míti, že ona stať poskytuje jim právo, kdyby se manželé K-ovi po nesplnění nevystěhovali, sporem žádati za výrok, že žalobci jsou povinni se vystěhovati, ježto mlčky a snad i dle pravé vůle vzali na sebe tuto povinnost. Poněvadž tedy smír ze dne 22. října 1920 nemá, pokud se týče vyklizení, náležitostí § 7 odstavce první ex. ř. a zameškání oprav nebylo vykázáno způsobem, uvedeným v § 7 odstavce druhý ex. ř., nesměla býti podle § 7 exekuce v tomto směru povolena, jest nepřípustná a musí podle § 39 čís. 5 ex. ř. býti zrušena. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu ve věci jednal a ji rozhodl. D ů v o d y: Kdyžť usnesení ze dne 24. prosince 1920, povolující exekuci, nabylo právní moci, nejsou povinní oprávnění nyní žalobou vytýkati exekučnímu titulu, na základě něhož byla exekuce povolena, že nemá náležitostí prvního odstavce § 7 ex. ř. Tato vada mohla býti vytýkána toliko stížností proti povolení této exekuce. Soud první stolice právem uvádí v důvodech rozsudku, že tu nejde o žalobu, v exekučním řádě jmenovitě uvedenou, ale má mylně za to, že taková žaloba je přece přípustná a to dle § 39 čís. 5 ex. ř. — § 39 čís. 5 ex. ř. má na mysli toliko případy, kde exekuce z některého jiného důvodu, než v § tomto uvedeného, ale jinde v exekučním řádu nebo jiných zákonech vytknutého, na příklad čl. XXIX. a XXX. uv. zákona k ex. ř., § 28 a 35 ex. ř., § 391 tr. ř. a pod. jest nepřípustná. O takový případ tu nejde. Žalobci za exekučního řízení, počínajícího usnesením ze dne 24. prosince 1920, nevytýkali exekučnímu titulu, smíru ze dne 22. října 1920 vad z důvodu odstavce prvního § 7 ex. ř., naopak platnost jeho uznali nepřímě tím, že navrhli toliko odklad exekuce vyklizením bytu. Při tomto skutkovém a právním stavu nelze napadati platnost a účinnost řečeného exekučního titulu žalobou, domáhající se výroku, že

exekuce jest nepřípustna. Právem proto vytýkají odvolatelé rozsudku soudu první stolice nesprávné právní posouzení věci.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Jest sice správné, že žaloba proti exekučnímu titulu není vyloučena tím, že usnesení exekuci povolující nabylo právní moci. Může býti zajištěno žalováno na neplatnost nebo bezúčinnost exekučního titulu, směruje-li žaloba proti nároku exekučním titulem určenému (§§ 35, 36 ex. ř.). O takovouto žalobu však zde nejde. Žaloba vytýká exekučnímu titulu, že jest neurčitým a nemá náležitosti § 7 odstavce první ex. ř. a že neměla býti exekuce na základě něho povolena. Avšak rozhodnutí o těchto otázkách přísluší soudu, exekuci povolujícímu. Došel-li v tomto případě soud, exekuci povolující, k přesvědčení, že smí ze dne 22. října 1920 jest dosti určitým a exekuci vyklizením bytu povolil a spokojil-li se s tím dlužník, nepodav rekursu proti povolení exekuce, jest tím tato formelní otázka vyřízena. Ustanovení § 36 čís. 1 ex. ř. připouští také žalobu pouze z důvodu odstavce druhého § 7 ex. ř., nikoliv z důvodů odstavce prvního téhož paragrafu, jež uplatňovati sluší rekurse. Z toho plyne, že tu nejde o žalobu dle § 36 ex. ř., a není tu také případu § 39 čís. 5 ex. ř., který předpokládá právoplatné rozhodnutí o nepřípustnosti exekuce na jiném zákonném důvodu spočívající. Poněvadž žaloba dle svého obsahu jest kromě toho též žalobou ve smyslu § 35 ex. ř. a soud první stolice v tomto směru se s ní nezabýval a okolnosti nastavší po vzniku exekučního titulu, nárok věřitelův dle tvrzení žaloby zrušující, nezjistil, čímž řízení zustalo neúplným, byl právem rozsudek první stolice zrušen a věc k novému jednání vrácena.

Čís. 1326.

Zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., kterým se mění a doplňuje zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům (Novela III.).

Pachtýři nemohou podati novou přihlášku, vzali-li původně podanou přihlášku bezpodmínečně zpět.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, R I 1463/21.)

Požadovatel, vzav původně podanou přihlášku dne 8. října 1919 bezpodmínečně zpět, podal po vydání III. novely k zákonu o zajištění půdy drobným pachtýřům přihlášku novou, jež byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není tu podmínka § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. zák., za kterých jedině bylo by lze vyhověti mimořádnému dovolacímu rekursu a změnití nebo zrušení srovnalá rozhodnutí nižších soudů. Článkem III. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., byla stanovena nová hláška k přihlášce nároků drobných pachtýřů podle § 12 zákona ze dne